

Պարույր Սևակ

Անվերնագիր 12

Մեր թոնիրն այսօր բորբոքուն է.

-Եկ մեր տո՛ւն, եկ խաղա՛նք միասին:

Երազկոտ ու տաք է մեր տունը.

-Եկ խոսե՛նք մեր գալիք տան մասին:

Կրակը բորբոքվում է ներսում,

Եվ ծուխ է դուրս փչում երդիկը.

-Առանց քեզ, ա՛խ, իմ սիրտն է մրսում,

Առանց ինձ չի՞ տխրում սրտիկըդ:

Մայրըս, տե՛ս, խմոր է նա հունցում.

-Կսիրի, թե լինես իր հարսը:

Այդ մասին դու ի՞նչ ես մտածում.

-Թե մերժես՝ կատի՛ քեզ, այդ պարզ է:

Խմորը հորդում է տաշտից դուրս.

-Կարոտս հասել է կատարին:

Ծուխը, որ ելնում է երդից դուրս,

Այդ քեզ է նա կանչում.- Մո՛տ արի:

Մակայն դու իմ կանչը չես լսում.

-Չե՞ս լսում, թե՞ քնքուշ ստում ես...

Ա՛խ, ինչո՞ւ մեծացար այդպես շուտ,

Որ այդպես ո՛ւշ-ո՛ւշ գաս մեր տունը...

10.V.1946թ.

Երևան